

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. ■■■. Milady Horákové 641/34a, Liberec 4, zastoupeného Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 27, Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. OÚPSŘ 73/2015-330,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 6. 5. 2015, č. j. OÚPSŘ 73/2015-330, se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, k rukám Mgr. Martina Peckla, advokáta se sídlem Italská 27, Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly podle § 117 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jako nedůvodné zamítnuty jeho námitky proti oznámenému stavebnímu záměru s certifikátem autorizovaného inspektora Ing. Arch. J.P. pro stavbu „Změna dokončené stavby bytového domu - instalace plynových kotlů, ul. ■■■, ■■■“.

V žalobě žalobce za prvé namítal porušení § 117 stavebního zákona, které spatřoval v tom, že ve věci nebylo vedeno stavební řízení ve smyslu § 108 a násl. stavebního zákona a § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy energetických odvětví a o změně některých zákonů (energetický zákon), které žalobce považoval za speciální vůči § 117 stavebního zákona.

Za druhé žalobce namítal porušení stavebního zákona tím, že ke stavebnímu záměru a vydanému certifikátu autorizovaného inspektora nebyl opatřen jeho souhlas jako účastníka stavebního řízení. Dovožoval, že pokud by bylo vedeno stavební řízení, byl by jeho účastníkem podle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona, neboť je provozovatelem soustavy SZTE (soustava zásobování tepelnou energií) a jejím vlastníkem, jakož i oprávněným z věcného břemene dle § 77 odst. 6, § 76 odst. 5 písm. b), d), g) energetického zákona, jehož práva mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Na věci nic nemění, že právo odpovídající věcnému břemeni nebylo zaneseno do katastru nemovitostí, žalobce jako provozovatel, resp. výrobce energie jeho promítnutí musí zajistit do konce roku 2017. Do přípojky umístěné v předmětném bytovém domě musí být v případě změny způsobu vytápění daného objektu zasaženo, a to přinejmenším odpojením od potrubí v bytovém domě, včetně uzavření ventilů a zaslepením přípojky. Odpojením objektu od SZTE žalobce vzniká v systému řada problémů technického rázu, dochází ke snížení provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů, dojde ke zvýšení měrných teplotních a tlakových ztát a tyto následky se dotýkají žalobce nikoliv pouze jako provozovatele SZTE, ale i jako vlastníka SZTE jako celku a nikoliv jen konkrétní přípojky zasahující do objektu. Technické dopady odpojení na SZTE potvrzuje stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009, na které žalobce odkázal, jakož i posudek vypracovaný pro objekty v lokalitě Liberec - Františkov, který žalobce předložil již v řízení o námitkách. Žalobce zdůraznil, že účastenství osoby ve stavebním řízení je založeno na možnosti přímého dotčení práv prováděním stavby. Soudu předestřel, že stavební úřad a žalovaný s ním jako s účastníkem jednali v jiných stavebních řízeních, jejichž předmětem byla změna způsobu vytápění bytových domů, tato rozhodnutí byla přezkoumávána i zdejším soudem. V této souvislosti žalobce odkázal např. na rozsudek ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59 A 68/2010. Žalobce rovněž označil rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního řízení z důvodu, že stavební úřad se žalobcem jako účastníkem obdobného stavebního řízení nejednal. Žalobce poukázal na to, že jeho účastenství v řízení o změně způsobu vytápění několikrát ve své judikatuře potvrdil Nejvyšší správní soud. Ten ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 163/2014-70, rovněž uvedl, že změna díkce § 109 stavebního zákona s účinností po 31. 12. 2012 nemá na věc vliv. Žalobce namítal, že rozhodnutí bylo žalovaným nedostatečně odůvodněno, když prakticky odkázal na závěry autorizovaného inspektora obsažené v certifikátu.

Za třetí žalobce namítal rozpor s právním názorem Nejvyššího správního soudu a zdejšího soudu. Žalobce připomněl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 59 A 69/2014-76, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku soud jednoznačně vyjádřil právní názor ohledně jeho účastenství ve stavebním řízení podle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona, bylo-li by vedeno, a vyslovil, že z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru opatřen souhlas žalobce. Pokud se tak nestalo, měl žalovaný posoudit jeho námitky jako důvodné a podle § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona rozhodnout, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky. Žalobce namítal, že žalovaný postupoval přímo proti smyslu uvedeného rozsudku. K argumentům soudu se nevyjádřil vůbec nebo nesrozumitelně. Pouze zopakoval argumentaci k účastenství žalobce ve smyslu § 109 stavebního zákona a rozhodl stejně na základě podkladů, kterými disponoval soud. Závěr žalovaného, že skutkové a právní okolnosti případu k datu námitek žalobce a k datu vydání rozhodnutí jsou takové, že je možno rozhodnout podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, jsou s vysloveným závazným právním názorem v rozporu. Podle žalobce

neobstojí odůvodnění principem proporcionality v souvislosti s tím, že stavba, které se předmětné řízení týká, je fakticky provedena. Stalo se tak v důsledku procesních pochybení žalovaného a stavebního úřadu. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 163/2014-70. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že ověřil aktuální stav stavby, žalobce s tím nesouhlasí, neboť žalovaný uvedl, že neprovedl místní šetření. Nemohl tak zjistit způsob a míru dotčení věci žalobce. Žalovaný podle žalobce bezdůvodně předjímá výsledek potencionálních rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a tom, že by žalobce nebyl účastníkem v takovém řízení. Účastníkem v takovém řízení by byl už z toho důvodu, že v případě, že by byla stavba odstraněna, bylo by třeba znovu bytový dům napojit na SZTE. Ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona je třeba interpretovat v tom smyslu, že účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby je ten, kdo by při řádném podání žádosti o stavební povolení byl účastníkem stavebního řízení. Jedinou odlišností mezi stavebním řízením a řízením o dodatečném povolení stavby je skutečnost, zda je řízení vedeno před, či po realizaci stavby. Z povahy věci plyne, že pokud by se účastenství posuzovalo dle stavu po dokončení stavby, logicky by řízení o dodatečném povolení stavby nemohlo mít žádné účastníky podle § 109 písm. c), d), e), f) stavebního zákona, protože by již nemohli být dotčeni prováděním stavby, která je už provedena. Takový postup by byl proti smyslu zákona. Neexistuje racionální důvod, pro který by měl být okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby odlišný od okruhu účastníků stavebního řízení. Z argumentace žalovaného v podstatě vyplývá, že jakákoliv „černá“ stavba by musela být dodatečně povolena, protože „objektivní aktuální stav“, tedy existence postavené stavby by správnímu orgánu neumožňoval jiné řešení. Žalobce zopakoval, že otázku účastenství jednoznačně vyřešil soud.

Nakonec se žalobce vyjadřoval k příčinné souvislosti mezi stavebním záměrem a odpojením od SZTE. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, který v realizaci stavebního záměru a odpojení od SZTE neshledal příčinnou souvislost. Žalobce uvedl, že příčinou následků, které nastanou při odpojení předmětného domu od SZTE, je výstavba lokálního plynového kotle. Bez ní by stavebník odběr tepelné energie SZTE nesnížil, ani daný objekt neodpojil.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se s problematikou změny způsobu vytápění k předmětné stavbě a účastenstvím žalobce podrobně zabýval. Z vyjádření vyplývá, že žalovaný v souladu s principem proporcionality a obecným požadavkem ochrany právní jistoty přihlédl k dokončení stavby, o kterou se jedná. Jeho úmyslem nebylo žalobce vyloučit z projednávání dané záležitosti a neumožnit ochranu jeho zařízení v předmětném objektu. Proto se podrobně zabýval argumenty žalobce ohledně možné potence dotčení jeho vlastnických práv k zařízení v předmětném objektu. Na rozdíl od žalobce dospěl k závěru, že prováděním předmětné stavby (instalace plynových kotlů,

kteře probíhá zcela na jiném místě, za uzavřenými dveřmi a provedením připojení nových rozvodů na stávající vnitřní rozvody, na které není zařízení žalobce fyzicky napojeno) nemohou být dotčena vlastnická práva žalobce k jeho zařízení. Žalovaný upozornil na to, že žalobce prostřednictvím svých zaměstnanců odpojil zařízení od vnitřních rozvodů, uvedl je do klidu, a to před provedením propojení vybudovaných nových vnitřních rozvodů od plynových kotlů na stávající vnitřní rozvody v domě. Tyto práce žalobce provedl nikoliv v důsledku provádění povolené předmětné stavby, ale protože byl ukončen smluvní vztah na dodávku tepla. V současnosti je stav takový, že do objektu je teplo dodáváno prostřednictvím povoleného nového zdroje. Ze strany žalobce nebyly v době provádění prací vzneseny žádné technické připomínky ohledně jakéhokoli odborného zásahu do jeho zařízení. Naopak vše probíhalo s vědomím a v režii žalobce, jehož pracovníci práce spojené se sundáním měření na patě objektu a uzavřením přívodu tepla do objektu provedli. Prováděním nového zdroje v části jeho napojení na vnitřní rozvody, od kterého bylo zařízení žalobce v době napojení odpojeno uzavřením přívodu topného média, nemohlo dojít k žádné přímé dotčenosti, ani na úrovni potence na zařízení ve vlastnictví žalobce, které již bylo odstavené. Podle žalovaného soudy dospěly k závěru, že pokud je v době provádění stavby zařízení žalobce od vnitřních rozvodů odpojeno, pak ze strany žalobce nemohla nastat potence přímého dotčení vlastnických práv na jeho zařízení. Proto stavební úřad, ani žalovaný nepochybili, pokud rozhodli, že žalobce nenaplnil druhou podmínku přímé dotčenosti vlastnických práv prováděním stavby. Žalovaný dodal, že pokud by učiněné oznámení autorizovaného inspektora nemělo právní účinky, předmětná stavba by byla dodatečně povolena a žalobce by nebyl v žádném případě účastníkem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby dle judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný též uvedl, že žalobce nikdy nepodal návrh na přiznání odkladného účinku k žalobě, ani kasační stížnosti, nikdy nevznášel obavy např. z toho, že by mohlo být při napojování nových kotlů na domovní rozvody neoprávněně zasahováno, manipulováno se zařízením SCZT a nedodrženy technické postupy ke vztahu k jeho zařízení, nebo že by nevěděl, kde bude provedeno napojení nového zdroje nastávajících vnitřních rozvodů. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul.

III. Replika žalobce

Žalobce kontroloval tím, že žalovaný se ve svém vyjádření nevypořádal s tím, že rozhodl v rozporu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu. Zopakoval pak důvody, pro které by měl být účastníkem stavebního řízení o stavbě na základě § 109 písm. d) a e) stavebního zákona. Zdůraznil, že shodné problémy jako konečné odpojení SZTE působí i dočasná odstávka. Zároveň platí, že odstávka neznamená konečné odpojení domu od SZTE jako celku, když na straně žalobce je připravenost k opětovnému napojení domu. I proto by měl být žalobce o napojení informován. Žalovaný rozhodoval na podkladě stejného obsahu spisu, přesto posoudil jedinou právní otázku, která byla řešena, v rozporu se závěry krajského soudu. Žalobce upozornil na to, že v prvně vydaném rozhodnutí žalovaný jeho námitky zamítl jako nepřipustné, zatímco v napadeném rozhodnutí je zamítl jako nedůvodné. K principu proporcionality a aktuálnímu stavu žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 163/2014-70. Dále uvedl, že k vypořádání námitek žalobce slouží stavební řízení a odmítnutím námitek proti stavebnímu záměru je žalovaný znemožnil. Potom se žalobce vrátil k argumentům ve vztahu k případné obnově řízení a případně vedenému řízení o dodatečném povolení stavby a zdůraznil, že jeho účastníci jsou ti, kteří jsou účastníky stavebního řízení s odkazem na § 129 odst. 2 stavebního zákona. Rovněž uvedl, že starší

judikatura poukazující na absenci úpravy účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby nebude použitelná. K poukazu žalovaného na to, že žalobce nepodal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce podotkl, že stavebníka označil jako zúčastněnou osobu, tudíž si musel být podání žaloby vědom. Uzavřel tím, že pokud nebyl opatřen ke stavebnímu záměru jeho souhlas jako účastníka stavebního řízení, bylo-li by vedeno, měl žalovaný rozhodnout podle § 117 odst. 5 písm. a) stavebního zákona tak, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky. Napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, předchozí praxí žalovaného a konstantní judikaturou správních soudů.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil soud tyto rozhodné skutečnosti: Podle předložené spisové dokumentace měla stavba spočívat ve změně způsobu vytápění a ohřevu TUV pro předmětný bytový dům, jednalo se o instalaci plynových kotlů. Vlastník předmětného domu jako stavebník předložil projektovou dokumentaci stavby autorizovanému inspektoru, který podle § 117 odst. 3 stavebního zákona vydal certifikát, ve kterém dovodil, že stavba je v souladu s právními předpisy i požadavky stanovenými prováděcími předpisy a není třeba dokládat souhlasu dalších subjektů, neboť v úvahu připadající účastníci stavebního řízení, mj. žalobce nemohou mít postavení účastníků řízení dle § 109 písm. d), e) a f) stavebního zákona, neboť jejich práva nemohou být prováděním stavby přímo dotčena. Dne 6. 3. 2014 autorizovaný inspektor doručil stavebnímu úřadu oznámení o stavebním záměru. Písemností ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. CJ MML 078963/14, stavební úřad oznámení vyvěsil na úřední desce.

Po vyvěšení oznámení stavebního záměru žalobce podal rozsáhlé námitky. V nich se žalobce domáhal postavení účastníka řízení s tím, že měl být dokladován jeho souhlas s předmětnou stavbou, což se nestalo. Poté uváděl důvody, pro které s předmětnou stavbou nesouhlasí a vnesl námitky vůči oznámenému stavebnímu záměru.

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2014, č. j. OÚPSŘ 184/2014-330, žalovaný námitky žalobce podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona zamítl jako nepřipustné. Tomuto rozhodnutí se žalobce u zdejšího soudu bránil žalobou. Rozsudkem ze dne 13. 3. 2015, č. j. 59 A 69/2014-76, soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s vysloveným závazným právním názorem. Podle závěrů uvedeného rozsudku by žalobce mohl být stavebním záměrem přímo dotčen na svých právech ve smyslu § 109 písm. d) či e) stavebního zákona a musel být opatřen jeho souhlas podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a to bez ohledu na to zda proti stavebnímu záměru aktuálně či vůbec něco namítá. Uvedený rozsudek nabyl právní moci, žalovaný se mu nebránil podáním kasační stížnosti.

Po vydání tohoto zrušující rozsudku zdejšího soudu žalovaný v řízení pokračoval. Spisovou dokumentaci doplnil o písemnosti týkající se vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby ze dne 23. 9. 2014, č. j. SURR/7130/173398/14-Ka. Kolaudační souhlas byl vydán na základě žádosti stavebníka, který doložil certifikátem autorizovaného inspektora o závěrečné kontrolní prohlídce stavby ze dne 13. 9. 2014.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2015, č. j. OÚPSŘ 73/2015-330, žalovaný námitky žalobce opětovně zamítl podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z toho, že ověřil aktuální stav stavby a zjistil, že stavba byla realizována a kolaudována. Dovodil, že skutkové a právní okolnosti k datu učinění námitek žalobce i k datu vydání rozhodnutí jsou takové, že byly dány podmínky pro rozhodnutí podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona. Žalovaný se dovolával principu proporcionality rozhodování orgánu veřejné moci a ochrany právní jistoty s tím, že s ohledem proběhlou kolaudací stavby je třeba takto postupovat. Po obšírném rozboru ustanovení § 117 a § 109 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013, kdy žalovaný zdůraznil, že účastenství je vázáno na možnost přímého dotčení nikoliv stavbou samotnou, ale prováděním stavby, dovodil, že stavební záměr ani jeho provádění se přímo nedotýká majetku žalobce ani práv žalobce s majetkem spojených. Žalovaný vyšel ze skutečností uvedených autorizovaným inspektorem v oznámení stavebního záměru, kdy autorizovaný inspektor uvedl, že podle projektové dokumentace bude stavba probíhat výhradně uvnitř objektu bytového domu a nemohou být a nebudou nijak dotčeny sousední pozemky. Nebude nijak dotčeno ani technologické zařízení CZT uzavřené v samostatné místnosti, když stavba bude probíhat na jiném místě, a po dobu stavby bude toto zařízení plně funkční a žalobci jako jeho provozovateli přístupné ke kontrole. Při uvedení dokončené stavby do provozu bude CZT za rozhraním s domovními rozvody ve vlastnictví vlastníka domu pouhým uzavřením ventilů odpojeno a zůstane nadále nedotčené. Proto nebudou mít postavení účastníků stavebního řízení osoby, které by mohli být účastníky podle § 109 písm. d), e) a f) stavebního zákona. Podle žalovaného autorizovaný inspektor náležitě a přesvědčivě ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu zdůvodnil názor, že žalobce by zjevně nemohl být účastníkem stavebního řízení, pokud by bylo ohledně předmětné stavby vedeno. Žalovaný ověřil umístění nového zdroje tepla a umístění zařízení SZTE a uvedl, že stávající přívod tepla do budovy z předávající stanice do vnitřních rozvodů teplé vody v domě byl již samotným vlastníkem SZCT odpojen uzavřením armatur na přívodech do objektu. Teprve za těmito uzavíracími armaturami (kohouty) se provedlo napojení stávajících vnitřních rozvodů teplé vody do domu na nové potrubí. Zřízením nového zařízení na dodávku tepelné energie nedojde a také nedošlo k zásahu do zařízení žalobce, když stavba je již dokončena a kolaudována a nevyvolala potřebu jeho přemístění, ani odstranění. Následným zřízením přívodů tepla od plynových kotlů za ventily nebylo nijak dotčeno zařízení ve vlastnictví žalobce. Žalovaný uzavřel tím, že za situaci, kdy je nebo bude k okamžiku zahájení prací na vnitřních rozvodech teplé vody za účelem jejich napojení na plynové kotle zařízení SCZT odpojeno, není důvod se domnívat, že by jeho vlastník mohl být dotčen na svém zařízení pracemi, které budou prováděny až po odpojení. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 120/2013-19. Dále se věnoval technické stránce zásahu do rozvodů topného média a zdůraznil, že vždy probíhají ať již v režimu odstávky či odpojení zdroje SCZT, což je věc, která se do projektové dokumentace stavby neuvádí. Popsal, že provozní odpojení bylo a je vždy prováděno pouze vlastníkem SCZT podle § 76 odst. 5 písm. e) energetického zákona, nikoli ve veřejnoprávním režimu. Zařízení SCZT je při provádění stavebních úprav topných rozvodů vždy odpojeno samotným poskytovatelem tepla, proto je třeba na případ nahlížet obdobně, jako to učinil Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku. Protože bylo zařízení SCZT v době provádění stavby již odpojeno stejně jako v případě, kdy musí být odstaveno, což je fyzicky totéž, není dána potence dotčení práv žalobce. Na závěr žalovaný zdůraznil, že správní soudy potvrdily základní principiální skutečnost, a to že odpojování odběratelů od SCZT nemůže samo o sobě založit postavení účastníka stavebního řízení. Technická podstata napojování nových plynových kotlů vylučuje, aby provádění napojení kotlů na vnitřní domovní rozvody teplé vody bylo prováděno při zaplaveném potrubí, podmínkou napojení tedy muselo být předchozí odpojení zařízení SCZT, které provádí pouze jeho vlastník uzavřením ventilů. Pokud by došlo k určení, že oznámení

autorizovaného inspektora by nemělo právní účinky, předmětná stavba by byla dodatečně povolena a žalobce by nebyl účastníkem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích žalobních námitek, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Problematikou účastnictví žalobce ve stavebním řízení, ve kterém by se rozhodovalo o povolení stavby spočívající ve změně stavby – změna způsobu vytápění objektu jeho odpojením od žalobcovy SZTE a zřízení nového zdroje vytápění – plynové kotelny, se zdejší soud zabývá opakovaně. Vychází přitom konstantně ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014-34 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), v obdobné věci stejného žalobce, které Nejvyšší správní soud zopakoval i ve svých dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014-29 nebo ze dne 2. 2. 2015, č. j. 8 As 172/2014-35, ze dne 22. 4. 2015, č. j. 2 As 170/2014-54, či naposledy např. ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 249/2014-56. Je na místě připomenout, že v nedávné minulosti se zdejší soud s uplatněnými žalobními body při respektování shora cit. judikatury Nejvyššího správního soudu vypořádal v několika zrušujících rozsudcích (např. ze dne 12. 3. 2015, č. j. 59 A 71/2014-77, či ze dne 2. 6. 2015, č. j. 59 A 108/2014-79, z poslední doby např. ze dne 14. 12. 2015, č. j. 59 A 10/2015-97 a č. j. 59 A 23/2015-74), kterým se ani žalovaný podáním kasační stížnosti nebránil.

V projednávaném případě je přitom podstatné, že rozhodnutí žalovaného, jímž byly námitky uplatněné žalobcem proti oznámení stavebního záměru zamítnuty podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona jako nepřipustné, již bylo podrobeno soudnímu přezkumu, jak bylo popsáno shora. Zdejší soud, vycházejí přitom z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 59 A 69/2014-76, jasně dovodil, že žalobce by mohl být stavebním záměrem přímo dotčen na svých právech ve smyslu § 109 písm. d) či e) stavebního zákona a měl být proto opatřen jeho souhlas podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a to bez ohledu na to zda proti stavebnímu záměru aktuálně či vůbec něco namítá. Tento vyslovený právní závěr byl podle § 78 odst. 5 s. ř. s. pro žalovaného závazný, ledaže by došlo ke změně právního stavu či podstatné změně judikatury, nebo ke změně skutkových okolností, které by změnu právního hodnocení odůvodnily. Takové skutečnosti, které by umožnily žalovanému odchytil se od vysloveného závazného právního názoru ohledně účastnictví žalobce, dle názoru zdejšího soudu nenastaly.

Při posouzení žalobních námitek tedy soud vyšel ze shora prezentovaného závěru ohledně účastnictví žalobce ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a plně odkazuje na odůvodnění svého zrušujícího rozsudku, jímž byl žalovaný vázán.

Pokud s argumentací v něm obsaženou žalovaný v napadeném rozhodnutí polemizuje a dovozuje, že skutkové a právní důvody byly k datu učinění námitek žalobce s ohledem na technickou stránku provádění stavby takové, že nelze jinak než námitky žalobce podle

§ 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona jako nedůvodné zamítnout, pak takový postup musí zdejší soud odmítnout, neboť představuje nerespektování závazného právního názoru soudu a tedy porušení § 78 odst. 5 s. ř. s.

Zdůrazňoval-li žalovaný novelizaci § 109 stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2013, soud doplňuje, že při vydání zrušujícího rozsudku zdejší soud vycházel ze znění § 109 stavebního zákona po 31. 12. 2012. V tomto směru k žádné změně právního stavu ani výkladu relevantních ustanovení stavebního zákona ze strany správních soudů nedošlo. K argumentům žalovaného ohledně pojmu „*prováděním stavby*“ v cit. ustanovení, jež dle jeho přesvědčení dávají prostor novému posouzení účastenství žalobce ve stavebních řízeních o změně způsobu vytápění (*pozn. soudu* v minulosti stavební úřad i žalovaný běžně se žalobcem jako účastníkem stavebního řízení jednal, jak plyne z řady rozsudků zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, v nichž byla přezkoumávána zákonnost stavebních povolení na vybudování plynových kotelen objektů na území města Liberec) se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 163/2014-70, následovně: „*Poukazoval-li krajský úřad ve vyjádření na změny právní úpravy k 1. 1. 2013, a tedy nutnost vykládat účastenství ve stavebním řízení podle ust. § 109 stavebního zákona odlišně, je nutno odkázat na rozsudek ze dne 22. 4. 2015, č. j. 2 As 170/2014 - 55, ve kterém se touto otázkou Nejvyšší správní soud zabýval a uvedl, že novelizaci skutečně došlo k formulační změně, která by za jistých okolností mohla být signálem obsahové změny vykládaného ustanovení. Původní formulace hovořící o dotčení „navrhovanou stavbou“ byla nahrazena formulací o dotčení „prováděním stavby“. Důvodová zpráva k návrhu zákona, jímž byl ust. § 109 stavebního zákona změněn (zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon) uvádí (viz důvodová zpráva, zvláštní část, k části první, k čl. I, k bodům 150 až 156 - § 109, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 2011, sněmovní tisk 573/0, dostupný na www.psp.cz): „V § 109 jsou vymezení účastníci stavebního řízení. To znamená pouze toho správního řízení, které je zahájeno dnem, kdy žádost o vydání stavebního povolení dojde stavebnímu úřadu. Ve stavebním řízení se neřeší věci, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení (popř. v uzavřené a účinné veřejnoprávní smlouvě upravující umístění stavby, v regulačním plánu nahrazujícím územní rozhodnutí, popřípadě v územním souhlasu). Umístění stavby na pozemku, její odstupy od hranic pozemku, od dalších staveb – navrhovaných či stávajících a v souvislosti s tím i umístění oken, orientace stavby vzhledem ke světovým stranám, výška stavby, tvar střechy – tím i zastínění sousedních staveb nebo pozemků, přístup ke stavbě, zajištění parkovacích stání pro vozidla a v neposlední řadě účel, kterému má stavba sloužit, jsou při podání žádosti o vydání stavebního povolení již vyřešené. Tomu odpovídá vymezení okruhu účastníků stavebního řízení. Budou jimi osoby, jejichž vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě, může být přímo dotčeno prováděním stavby. Upřesňuje se, že účastníkem stavebního řízení se stává také osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis. Nejčastěji se jedná o občanské sdružení, kterým toto postavení za určitých podmínek přiznává § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a § 23 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Podmínkou účastenství podle stavebního zákona je dotčení veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, pokud nebylo o dotčení v plném rozsahu rozhodnuto v územním rozhodnutí.“ Přímé dotčení prováděním stavby v tom smyslu, v jakém to chápe důvodová zpráva a jaký odpovídá i samotnému jazykovému významu novelizovaného ustanovení § 109 stavebního zákona, se tedy ve svém obsahu neliší od předchozí úpravy (za užití formulace o dotčení „navrhovanou stavbou“), a to z jednoduchého důvodu – samotná povaha stavebního povolení se novelizací nezměnila a stejně tak se nezměnila návaznost stavebního povolení na předchozí rozhodování ve věci zamýšlené stavby, zejména návaznost na územní rozhodnutí či jeho alternativy. Jinak*

řečeno, rozhoduje-li se ve stavebním řízení o tomtéž, o čem se rozhodovalo před novelizací úpravy účastenství v § 109 stavebního zákona, nemění se (nezvětšuje ani nezmenšuje) okruh situací, u nichž z povahy věci připadá v úvahu dotčení osob uvedených v odstavcích c), d), e) a f) zmíněného paragrafu stavebního zákona. Povaha dotčení těchto „okolních“ osob prováděnou stavbou tedy nutně vyvěrá z toho, jaké oprávnění k jednání, a tedy i následkům takového jednání může dát stavební povolení stavebníkovi. Tato povaha se, jak již řečeno, novelizací § 109 stavebního zákona nezměnila. Neexistuje proto žádný důvod, aby dotčení „prováděním stavby“ bylo vnímáno obsahově jinak (úže či naopak šíře) než dotčení „navrhovanou stavbou“.

Důvodem pro odchýlení se od vysloveného právního názoru (shodně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2015, č. j. 59 A 23/2015-74, v němž soud v obdobné věci rušil rozhodnutí žalovaného z důvodu nerespektování závazného právního závěru Nejvyššího správního soudu) neshledal soud ani skutečnost, že zařízení žalobce, jež je součástí SZTE, bylo v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí odpojeno zaměstnanci samotného žalobce uzavřením armatur (kulových ventilů) a stavba byla dokončena a kolaudována. Byť se skutkové okolnosti blíží případu dodatečně povolované stavby plynové kotelny, řešenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013-19, kterého se žalovaný ve své rozhodovací praxi opakovaně dovolává, zohlednil zdejší soud, že v právě projednávaném případě byly změny stavby na základě oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora dokončeny a stavba kolaudována v důsledku nezákonného postupu samotného žalovaného při projednání žalobcových námitek. Změnu skutkových důvodů, která by mohla odůvodnit odchýlení se od závazného právního názoru vysloveného soudem ohledně účastenství žalobce ve stavebním řízení a v návaznosti ohledně jeho nutného souhlasu s oznámeným stavebním záměrem, nelze zohlednit, nastala-li právě v důsledku postupu žalovaného, který představoval porušení žalobcových veřejných subjektivních práv. Opačný přístup by představoval odepření jejich ochrany.

Pokud se žalovaný dovolával principu proporcionality rozhodování správních orgánů, soud musí ve shodě s Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 163/2014-70), konstatovat: „... že by zastávaný přístup upřednostňoval ryze formální řešení a neposiloval důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci, jak tvrdil krajský úřad. Je to správní orgán, který porušil výše uvedeným postupem zákon. Pokud správní orgán postupuje v rozporu se zákonem, resp. následně nerespektuje závazný právní názor soudu, jednoznačně neposiluje důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci.“ Žalobci nelze klást k tíži, že nevyužil svého práva a nepožádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Stavebník, který byl o probíhající řízení před správním soudem zpraven, si musel být vědom toho, že žalobce může být případně se svou žalobou úspěšný a vydaný certifikát autorizovaného inspektora může následně pozbýt právních účinků. Obdobná situace může nastat, zruší-li soud k žalobě např. některého ze sousedů vydané pravomocné stavební povolení.

Ani žalovaným předpokládaný náhled na žalobcovo účastenství v případně vedeném řízení o dodatečném povolení stavby neshledal soud důvodem k zamítnutí žaloby. Zahájení takového řízení a případné účastenství žalobce v něm nelze předjímat již s ohledem na to, že např. nelze vyloučit ani případné opětovné připojení objektu k žalobcově SZTE.

Soud tedy na základě výše uvedeného uzavírá, že žalobce by byl v případě oznámeného stavebního záměru podle § 109 písm. d), resp. e) stavebního zákona účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno. Z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru na základě § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona opatřen jeho souhlas. Nestalo-li se tak, měly být jeho námitky posouzeny jako důvodné a podle § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona mělo být rozhodnuto o tom, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky.

K argumentům žalobce o škodlivých následcích vybudování plynových kotlů z hlediska fungování SZTE soud opakuje s odkazem na závěry cit. judikatury Nejvyššího správního soudu, že v těchto okolnostech nelze spatřovat důvody, pro které by bylo třeba považovat žalobce za účastníka stavebního řízení. Soud proto ani nedoplnil dokazování stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj, ani žalobcem předkládaným posudkem, které se týkaly vlivu odpojení objektů na žalobcovu SZTE, neboť je považoval s ohledem na vyslovené závěry za nadbytečné. Stejně tak soud neprováděl dokazování žalobcem označenými spisy zdejšího soudu a rozhodnutím žalovaného, neboť tyto podklady se vztahovaly ke skutečnostem, které nebyly mezi účastníky sporné, a nebylo je třeba pro potřeby posouzení žalobních bodů zjišťovat.

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, podle něhož nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu představuje natolik závažné porušení procesních předpisů správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], že k němu soud musí přihlédnout i bez námitek]. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení vysloveným právním názorem soudu vázán.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika obsahovala zopakování a zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic nového. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. února 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu